

CON ONG

tuần báo lại đổi lập ra rít

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI

Số 24

10 tờ

Tuần lễ
từ 7-6-68
tới 13-6-68

Chủ tiệm : MINH VÕ

Đầu bếp : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM : 101 VÕ TÁNH SAIGON O

ÔNG NÓI : 91.905

bãi bỏ kiểm duyệt : con ong xống chuông

Ông già gân Trần văn Hương lại tái xuất giang hồ. Làng báo đã có dịp được 'kiểm duyệt' lần ông làm tướng quốc chơi nhau mi ly mấy tay ma giáo chính trị núp sau áo cà sa. Đã tưởng, ông tái xuất giang hồ thì vòng đai kiểm duyệt bị thất bại. Nhưng, ngạc nhiên cho mọi người. Kim Mao Sư Vương Tạ Tôn Trần văn Hương đã rống một tiếng lầy lừng và vung Đò Long dao chặt nát xích xiềng cùm kẹp báo chí.

Những tay thợ đục đẽo khó chịu và cần cù nhất và già nghề nhất của sở kiểm duyệt lại có dịp ngồi chơi xơi nước để bới bèo ra bộ tức là... điếm báo. Già từ các bạn nhé! Bãi bỏ kiểm duyệt rồi. Con Ong lại xống chuông để gây mặt cho cuộc đời. Cuộc đời hôm nay

thiếu mặt ong. Chỉ có mặt đấng. Mặt đấng của bất công, tội nhục. Mặt đấng của tham nhũng, thói nát. Mặt đấng của quan liêu, bè phái. Mặt đấng của đố kỵ, chia rẽ. Khi còn những thứ mặt đấng đó, chúng ta chưa thể tận diệt Cộng sản để chiến thắng và hòa bình dành dự.

Con Ong muốn cuộc đời có mặt ong. Đó là thứ mặt tự lực, tự cường, thứ mặt của danh dự, liêm sỉ, thứ mặt đang cần thiết cho một dân tộc ốm o, bệnh hoạn như Giao chỉ ta. Khi đã có thứ mặt đó là có chủ quyền quốc gia. Và khi đó, chính khứa chết hết rồi, nghị ngọng không còn nữa, nhân tài ùn ùn kéo ra xây dựng đất nước, Con Ong sẽ tự diệt. Thương sinh hiện nguyên hình Duyên Anh để

làm báo, viết báo Búp Bê cho tuổi thơ ngà ngọc. Lữ Bố hiện nguyên hình Lữ Hồ dạy học trò chữ nghĩa thánh hiền. Minh Võ hiện nguyên hình Văn Minh đi đánh cá ngửa «thành thời giải trí và ra về thơ thới hân hoan» Nã Câu chỉ đi bắt chó chạy rông, khò phải bắt chính khứa.

Trong niềm hân hoan bãi bỏ kiểm duyệt và trong tinh thần mới của ông già gân Trần văn Hương cùng sự sáng suốt của tiến sĩ Tôn thất Thiện, tuần báo Con Ong hân hoan tuyên bố : Chúng tôi lại đổi lập ra rít, không sợ dứa nào sọt cả, nếu chúng là bọn tham nhũng, phân dân, hại nước, vong bản, thân Cộng, thích trung lập
Riêng với bạn đọc Con Ong

chúng tôi hứa sẽ chiến đấu tích cực hơn, chiến đấu đến nơi đến chốn, chiến đấu bằng tim óc của mình. Đầu có bị đe dọa, không bỏ, tù đầy, chúng tôi cũng không sợ. Tù đầy hay chết vì phục vụ sự thật, phục vụ đất nước là vinh dự của bất cứ một người cầm bút nào.

BẠN ĐỌC THÂN MẾN

Từ số sau, CON ONG lại xuất bản 1/2 trang để giá 10đ. Tòa soạn tăng cường thêm và sẽ ra đúng kỳ hẹn không còn cách tuân, bè trề nữa. Rất mong bạn đọc thông cảm hoàn cảnh vất vả của chúng tôi.

tiên đưa cụ Lộc

Cụ Lộc làm tể tướng được sáu tháng. Con Ông ra đời cũng đã được sáu tháng. Khi sự việc đối lập với nhà nước tôi đứng ngay ông cụ. Từ vấn đề phân đất lập một chính phủ bouillabaisse, tôi đã chống cự về các việc lật vờ như: chờ trời, sớ sách ba, vũ trường, động viên, tập quân sự cho sinh viên v.v... có việc cụ nghe, có việc cụ lơ đi và cũng có việc bị đục mắt. Dù sao thì tôi với cụ cũng có duyên đối thoại. Bây giờ, cụ xuống. Cụ Hương, hương quân cả nước chứ không phải một làng, đang lên thì theo là tôi phải có đôi lời tiên biệt cụ.

Trước hết, tôi phải khen cái mục nói tt, làm nhiều của cụ. Có người cho cụ xấu tướng, cung quan lộc kém nên không ngồi lâu được ở ngôi cao. Họ cho đó là cái rủi. Trái lại, tôi lại cho đó là cái may của cụ. Vì ngôi lâu có thể bần ghè vì mờ hơi, bần tay vì quyền lợi, bần óc vì mưu mô, bần mắt vì nhìn bọn vô liêm sĩ. Thế nào, hôm cụ từ giả chính quyền cũng sẽ có một bữa tiệc tiên đưa và chắc chắn sẽ có thông nói Adieu như hồi nó nói với ông chủ tịch ủy ban hành pháp.

Mai đây, khi cụ rời khỏi nhà giờ chầu (kiến trúc của đình cụ giống mấy cái chầu già giờ quá!), bọn khốn nạn bấy lâu vẫn tay cụ nịnh cụ lại sẽ vênh râu lên với cụ và không khéo nó kéo cụ vào hàng ngũ tổng động viên tại chỗ, canh gác chợ Cầu muôi!

Ồi! thế sự thăng trầm. Bụng dạ người đời như thế đó.

Thế thái nhân tình ghớm chết thay
Nhật nông theo chiếc túi vôi đầy
Đã không điều lợi khôn thành đạt
Hễ có đồng tiền dờ hóa hay
Khôn khéo chẳng qua ba tác lược
Thủy chung không hết một bàn tay
Suy ra cho kỹ chi hơn nữa
Bạc quá vôi, mà móng qua mây!

Hồi xưa cụ Nguyễn công Trứ đang làm tuần phủ bị thực xuống làm lính bị bọn khốn nạn khinh rẻ mới phun ra bài thơ trên. Hôm nay, tôi chép lại đây để công cụ. Cụ đã từng là thi sĩ chắc phải tâm thấy cái chua chát, nhớ nhớp của ý thơ, cái sâu xa, sắc bén của lời thơ.

Khi ông Kỳ thời làm chủ tịch tôi không chép vì ông thời chủ đề làm phó. Còn cụ bây giờ thì chưa biết đi đâu hay nằm nhà ngâm bà t«N hờ rừng» của Thế Lữ.

Cụ! Cụ hãy bỏ chính trị. Cụ hãy trở về với văn nghệ đi. Với chính trị, cụ đi vào khổ nào. Với làng thơ cụ sẽ khôi phục lại cốt cách phong nhã của văn nhân. Đã không vào lịch sử thì hãy vào văn học sử — Cụ nghĩ sao? Cái duyên đối lập sáu tháng của Con Ông đến đây phải gián đoạn. Kể từ tuần sau, tôi tạm ngừng chống cự và chuẩn bị hữu chuyện với cụ già gần.

MINH VÕ

minh võ đòi thoại với nhà nước bếp nhỏ đòi thoại với nhà bếp

Đầu bếp đã ra đi. Ra đi cùng các chuyên viên thái thịt, nhóm lửa, rửa bát, Nhưng nôi, nều xoong chảo, hành mỡ vẫn còn ở lại với Bếp nhỏ. Món ăn ngon không phải là nôi, niêu, xoong chảo mới cũ. Mà do đầu bếp có lành nghề không. Phương châm của nhà bếp: "Thịt không hành, canh không mắm". Thịt kho mà không có hành, canh cua mà không có mắm tôm thì không ngon.

Cùng một món thịt bò xào khoai tây. Có đầu bếp xào, thịt bò dai ngắt, khoai bở như khoai luộc. Có đầu bếp lại xào ngon tuyệt cú mèo. Đầu bếp dở là anh đầu bếp bỏ cả khoai lẫn thịt bò xào chảo mỡ. Và khi khoai chín thì thịt bò đã khô queo. Nhưng anh đầu bếp lành nghề trình bày món thịt bò xào khoai tây của anh ta như vậy:

- Lửa thịt bò ngon.
- Thái thịt bằng dao sắc.
- Lửa thật lớn.
- Thái khoai mỏng, chiên cho thật giòn rồi vớt ra đặt vô đĩa.

— Đợi hơi mở ra, ném vào tt hành Giao chỉ thái nhỏ cho nó thơm phức rồi đổ thịt bò đã ướp nước mắm vào chảo mỡ. Đảo đi đảo lại hai ba lần rồi xúc thịt đặt lên khoai.

— Nước thịt xào để nguyên, đổ cả chua vào chảo, cho thêm nước mắm vô làm nước sốt. Rồi đổ nước sốt lên thịt.

— Nước sốt thấm qua thịt xuống khoai. Và khoai mềm ra. Vài nhánh rau mùi tó thêm. Rắc chút hạt tiêu. Xịt thêm vài giọt ma đi... Tây. Thế là có đĩa "thịt bò ngon ra rít."

Vớt đầu bếp, đó là nghệ thuật nấu bếp. Song với đầu... nhà nước, đó là nghệ thuật cai trị. Có biết lựa người vô người mình lựa có biết lựa người công tác như mình lựa người không? Thịt không hành, thịt không ngon. Thịt phải đi đôi với hành và phải kho bằng nước mắm. Đem thịt kho với tàu vj yêu là vớt đi. Nghệ thuật cai trị dân vì như nghệ thuật làm bếp.

Phải biết chọn lựa đồ ăn và phương tiện làm đồ ăn. Và sau hết, phải biết áp dụng đúng hoàn cảnh. Chủ nhà giàu có, ta làm món ăn linh đình, sang trọng. Chủ nhà nghèo ta làm món ăn giản dị, bình thường. Nhưng phải ngon.

Đầu bếp mới tới, Bếp nhỏ, hy vọng rằng sẽ xào được đĩa thịt bò ngon. Đầu bếp không ăn bớt, ăn cấp tiền chợ thì món ăn không thiếu đồ gia vị. Nhưng bếp nhỏ ngại một điều là: đầu bếp mới còn xát những thứ bếp phụ đã từng làm hư một lần cầm quyền chỉ huy bếp núc. Giao Chỉ không? Đầu bếp muốn lửa to để thịt bò không dai. Khôn nôi bếp phụ nó cứ để lửa lom rom thì hỏng bét. Kỳ sau, Bếp nhỏ sẽ biểu diễn những món ăn khoát khẩu của nhà nghèo.

có gì thay đổi ở nhà bếp?

Cô Thập Thành, Tranh quốc mẫu Giao chỉ suy nghĩ một lát rồi nói:

— Đồng ý lắm. Bảy Viễn, Bảo Đại, Nguyễn Khánh Trần văn Hữu, Nguyễn văn Hinh, Nguyễn mạnh Hà mà trở về vô Hội mình thì nhất rồi. Chí sĩ đã thấy rồi đó, Bình Xuyên đã le lối một sự vùng lên. Từ chính trường tôi đảng phái, ta lại thấy người của Bình Xuyên xuất hiện. Hồ hữu Tường tiên sinh đang đóng vai "con chó ăn vụng bột" ở cái thế "chẳng đáng dừng" nơi Hạ Viện. Tại Lực lượng Tự Ro Rân Chủ cũng lơ thơ vài ông Bờ xờ. Rồi...

Chí sĩ Minh võ chặn họng Tranh quốc mẫu:

— Thôi, bà chị đừng nói thêm, kiểm duyệt đực bỏ bây giờ.

Tranh quốc mẫu giận dữ:

— Chí sĩ tưởng tôi đề cập tới xê ríp báo chí, há?

Không, tôi nghiêng mình cảm phục ông Trần văn Ân. Tôi mà nói dối, cả nhà tôi chết. Mẹ bố đứa nào hứa cuội, nói dối. Ông Trần văn Ân thương hại các nhà báo. Ông ấy có sáng kiến lập Biệt đoàn Đầu sĩ. Tôi sẽ chống cái sáng kiến mị báo chí của ông ta, dù nội các của cụ già gần Trần văn Hương không có ông ta. Tại sao lại Biệt đoàn Đầu sĩ? Mẹ, tôi sợ cả nước có bao nhiêu thăng trốn quân dịch sẽ biến thành ký giả hết. Ký giả, trước hết phải biết viết báo. Chủ nhiệm cóc cần biết viết nhưng tổng thư ký tòa soạn mà cóc viết nổi bài báo to bằng cái bàn tay thì Tổng thư ký ở cái chỗ nào. Những thằng ấy 9liêm sĩ lắm. Nhưng chúng nó vẫn hiểu hiểu tự đắc, vô ngực khoe mình là đại... Tổng thư ký tòa soạn.

Chí sĩ Minh võ gật gù:

— Báo "to" nhất nước là báo CON ONG Dương

Hùng Cường chỉ khiêm tốn nhận làm thư ký tòa soạn.

Sở trước, nó không viết bài nào, rút tên mình khỏi chức vụ. Có làm mới nhận mình làm. Chỉ nhận xét đúng.

Người ta đã lạm dụng chữ "Tổng". Một hãng cắt ké,

không có giám đốc nhưng lại có tổng giám đốc. Những

tờ báo ở Giao chỉ vốn dĩ nhỏ bé, trần xì một cái tòa

soạn bằng cái lỗ mũi, thư ký chỉ trông coi có

trang 1 (nếu báo 4 trang) trông coi có trang 1 và

trang 3 (nếu báo 8 trang), còn các trang trong đã có phụ

tá và ông lấy quăng cáo. Ấy thế mà người ta cứ can

dâm xung chức vị tổng thư ký. Bên Tây, bên Mỹ, một

nhật báo có hàng chục tòa soạn, mỗi tòa soạn có một

thư ký thì mới có tổng thư ký chứ. Từ Chung chỉ khiêm

tôn nhận mình là thư ký tòa soạn. Thôi thì cũng được

đi, nhưng tổng thư ký phải biết viết. Không biết viết

lắm tổng thư ký con con mẹ gì. Thứ đầu sĩ không biết

đầu bằng bút mà cũng được động viên tại chỗ à? Rồi

những anh viết tiểu thuyết huê tình, cả đời dèch chống

Cộng nữa câu cũng được động viên tại chỗ à? Phải

thảo luận với ông Trần văn Ân vấn đề này. (Tạm gác vì

tác giả buồn quá, cho Con Ong nghĩ mát hai số liền).

Nhà chí sĩ đang được cái đà tồ tồ. Thì nghe tin

ông già gần Trần văn Hương lại, một lần nữa, đem

sự liêm khiết quả cảm và cái thân già ra

gánh vác việc non sông. Và buồn ghê đi ấy, buồn

thấy mồ, giác đầu trường Trần văn Ân vừa mới thi

thố tài năng được có 40 ngày đã ca bài "Ra đi không

về, âm vang lời thề. Một đoàn giác đầu đang ngất

ngư như bao con tàu". Chí sĩ Minh Võ không tìm

được cảm hứng để đầu hót nữa. Ông ta xua tay:

— Thôi, tranh quốc mẫu, như vậy đủ rồi. Chúng

ta không nên nhắc tới những người đã mang tâm sự

của Kinh Kna, Mặc dù, hôm nay, nên kiểm duyệt đã

đăng cáo phó trên các nhật báo. Chúng ta đã có nội

các mới. Ông hiệu trưởng trường Tiểu Tang Kim Đông

thời làm văn hóa giáo dục. Ông Nguyễn văn Thơ đã

vô... Giáo Dục một lần, nay lại vô Giáo Dục thêm phen

nữa. Đặc biệt nhất trí thức khoa bảng Vũ Quốc Thúc

mãn quốc vụ Khanh và ông đốc Đán thì đi ca bài "Tung

cánh chim tìm về tổ ấm"

Tranh quốc mẫu i hập Thành hỏi:

— Nếu tôi không làm, trong phóng sự "Đi Tàu

suốt" đăng trên Con Ong từ mấy số đầu của chí sĩ, chí

sĩ đã hết lòng khen ngợi lòng quả cảm của ông già gần

Trần văn Hương. Phen này, ông Hương lại làm tướng

quốc, chí sĩ có định đến phủ thủ tướng, đăng mấy bài báo

đó không?

Chí sĩ Minh Võ đáp:

— Khi tôi khen ông Hương là lúc hoàng hôn của

cuộc đời chính trị của ông. Tôi đã tưởng sau vụ hộ

cử tổng thống, ông Hương không thiết tha tới chính trị

nữa. Chính trị là thứ gì bần thiêu, lừa lọc, phàn phé, tàn

nhân, Chính trị ở Giao Chỉ ta, trong cái hoàn cảnh này,

nó càng bần thiêu, tàn nhân. Cụ Hương không thể đem

chân tình của cụ, sự quả cảm của cụ, lòng trong sạch của

cả để đương đầu với những con bặc tuộc hàng vạn cái

chân tham nhũng, ăn cắp. Cụ sẽ có đơn. Tôi thương cụ

ấy. Tôi sẽ chờ ngày cụ ấy trở về trong cô đơn để lại

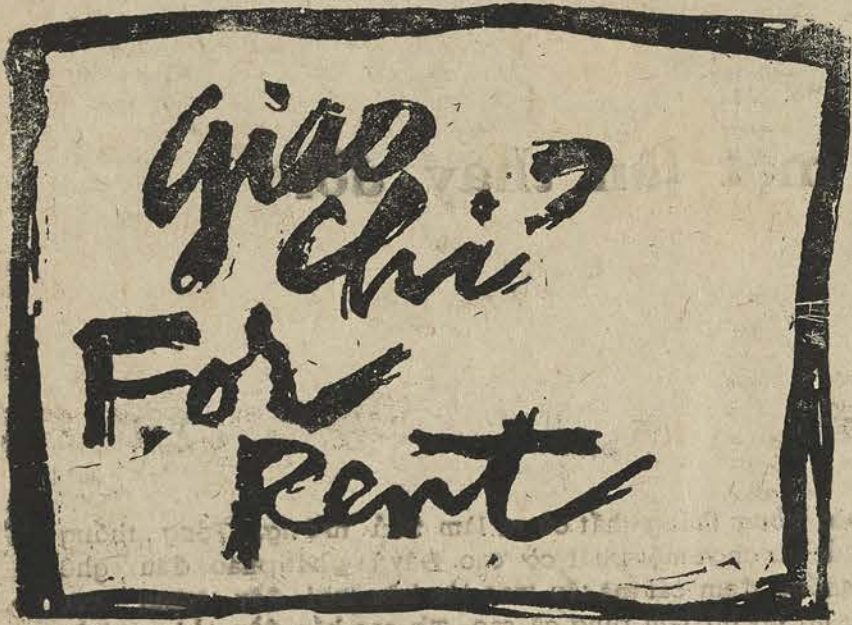
viết bài khen cụ. Nhưng lần này, cụ trở về là... "về

quê" luôn.

Tranh quốc mẫu Thập Thành khệ ca một câu trong

bài "Huyền sử Một Người Mang Tên Quốc":

— "...Và anh đã về, mộ, chiều anh đã về quê..."

phóng sự
sống sượng

thương sinh

Anh Phạm Phú Quốc đã về quê tức là anh đã tịch. Bây giờ, « về quê » là diên tích của cái bang Giao Chi. Hề chúc thăng nào về quê là thăng ấy ngòm củ tí.

Và trang quốc màu hời :

— Anh không tin ông Hương làm nổi cái gì để giới già à ?

Chỉ sĩ Minh Vô sẽ mỉm cười :

— Chị đừng nói tin hay không tin. Thời thế đã trả lời. Và thời thế sẽ trả lời thêm. Tôi có sự ích kỷ riêng của tôi. Khi tôi yêu mến người nào, tôi không muốn người ấy thân bại danh liệt. Tôi quý trọng cụ Hương. Đã một lần, tôi nhìn rõ Nguyễn Khánh đá móc cụ. Tôi thương cụ vô cùng. Ngắm tấm ảnh chụp lưng cụ khi cụ rời khỏi Phủ Thủ tướng, tưởng như tôi đang đi vào hoàng hôn của ba que xô lá. Tôi lại càng thương cụ Hương khi cụ thất cử Tổng thống. Bọn khốn nạn tham những nó sẽ cấu kết với nhau hại cụ. Ông tướng Kỳ liều số dzách mà còn tiên đoán rằng mình sẽ bị bọn tham những giết. Hương chỉ cụ. Cụ ơi, một người có thiện chí thì hàng nghìn thăng phá. Tôi không tin cụ có thể đập nát đầu con rắn tham những.

Trang quốc màu Thập Thành chán nản :

— Chỉ sĩ nói khiến tôi thương cụ Hương vô cùng. Nhưng mà tôi thấy cái chính phủ mới nó vá viú thế nào ấy.

Chỉ sĩ Minh Vô gật đầu :

— Xà và tú. Riêng có ông Phan Quang Đán là m Chiêu Hồi thì tôi e rằng không đúng chỗ. Cứ thử nhất ông Đán đã phản.. chiêu hồi nếu nguồn tin của UPI đúng. Cái chó gì mà « quân lực Việt Nam đặt dưới quyền lãnh đạo của ông Abrams » ! Cái chó gì mà « Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam cũng phải tranh cử như những người khác ». Cái chó gì mà «...thương thuyết với VC».

Cô Thập Thành tròn xoe mắt :

— Có vụ đó à ?

— Chớ sao !

— Vậy thì ông đốc Đán là... phản phé ông già gân Trần Văn Hương rồi. Cụ Khô Ngưu đã một lần họp báo lễ đường kê ông đốc Đán phản phé. Nay ông đốc Đán lại dờ dờ cũ. Có lẽ, ông tướng Abrams thay ông tướng Westmoreland nên ông đốc Đán đi một đường lằng ba vi bợ chàng ? Quân lực anh dũng của chúng ta mà đặt dưới quyền lãnh đạo của tướng Abrams thì đúng phong phéc rằng chúng ta là thứ lính...liên hiệp Mỹ. Và Việt Cộng nó tư cách chửi bớ chúng ta, nó đòi giết người đốt nhà để giải phóng miền Nam là đúng rồi.

— Đây, trang quốc mầu coi, cái cảnh trống đánh xuôi ken thổi ngược nó mãi mãi diễn ra trên chính trường Giao Chi ta như vậy. Đặt ông Đán làm Tổng trưởng Bộ Nghi Lễ đặc trách tiếp đón các quan Mỹ thì đúng hơn là để ông ta làm Chiêu Hồi. Mà thôi, chúng ta nên bàn về sự cải tổ Hội Đười Ươi và Hội Phún Giao Chi đi. Minh phải làm một cái gì chứ. Đề Việt Cộng nó làm loạn Saigon mãi à ?

— Anh không lo vụ ông nghị kiện ?

— Không, anh nào kiện cứ việc kiện. Càng những anh lớn kiện, ông càng nổi tiếng. Mà kiện cái gì ?

— Nghe nói kiện hai động từ «sủa» và «cắn».

— Tôi nói đề chi rõ : Quốc Hội Lập Hiến chửi cha nhau, sủa tiếng Đức, văng củ c. âm ý. Quốc Hội Lập Pháp vì một ông, đầu biểu mặc áo đen, có vị sủa «Đánh bỏ mẹ nó đi». Ở Thượng Viện, một ông nghị phải lên tiếng yêu cầu dùng lời lẽ lễ độ mỉ nhau theo truyền thống từ...mấy tháng nay, Báo Con Ong sống nhờ những danh từ thời đại. Nay có kẻ kiện Con Ong vì nó bảo mình «sủa, cắn» thì quả thật ngu xuẩn dểch chịu nổi. Tuy nhiên, tôi sẵn sàng ra tòa.

Chỉ sĩ Minh Vô và trang quốc mầu Thập Thành đầu hót với nhau một chập thì giải tán. Năm hôm sau, những quân thăm dò kín hở xong xuôi, thành phần mới của Hội Đười Ươi và Hội Phún Giao Chi trình làng.

Hội Đười Ươi

Chủ tịch	Minh Vô
Đệ nhất phó chủ tịch	Ngọc Toét
Đệ nhị phó chủ tịch	Chung Kêu
Đệ tam phó chủ tịch	Quang ống Vô
Tổng thư ký	Ma Cạo
Tổng thủ quỹ	Mạnh Phát
Ủy viên đảm đá	Thăng Long xích thố
Ủy viên tuyên truyền	Kiến Nghị
Ủy viên tài chính	Phong Ngựa
Văn viên...sẽ công bố dần thành phần ủy viên và các chuyên viên nạo bím rất cụ lý mất dạy, vô giáo dục.	

Hội Phún Giao Chi

Chủ tịch	Cô Thập Thành
Phó chủ tịch	Cô Tứ Chiếng
Tổng thư ký	Cô Giang Hồ
Tổng thủ quỹ	Cô Jane Phôi
Ủy viên chơi Mỹ	Cô Marilyn Mặt Rỗ
Ủy viên chơi Giao Chi	Cô Xi Rô
Ủy viên tổng tình	Cô Phượng Chèo
Cố Vấn	Bà Tào Kê

Còn một lô danh sách ủy viên, không tiện chép ra đây, Những nhân vật thần sầu của Hội Đười Ươi và Hội Phún Giao Chi sẽ lao mình vào công cuộc cứu quốc và kiến quốc. Chúng ta có quyền hy vọng ở hai cái hội khốn nạn này sau khi chúng ta đã thất vọng ở nhiều cái hội, cái lực lượng, cái mặt trận khác, Hội Đười Ươi dùng tuần báo Ve chai làm cơ quan ngôn luận. Hội Phún Giao Chi dùng tuần báo Hương Yêu để các bà to i tờ rít thủ dâm trí thức tức là tập viết văn hoặc sai mấy anh văn sĩ viết bài ký tên mình.

Tuần báo Hương Yêu đã ra đời. Người ta thấy xuất hiện một cây bút phụ nữa rất duyên dáng. Đó là cây bút Thơ Ngây, phụ nhân của ông Sáu Nhạc. Nữ văn sĩ Thơ Ngây, đề mỗi tuần có một bài báo đăng trên Hương Yêu. đã phải bốc một thợ viết hít tồ phe, nghèo khổ, có tài nhưng vì hoàn cảnh đã trở thành thuộc viên tốt đen của ông Sáu Nhạc, ngày ngày tới dầy mình viết văn. Anh văn sĩ tốt đen là một người rất tên tuổi trong nền

văn nghệ khêu mặt trời hôm nay. Bút hiệu của anh là Phong Ngựa !

Phong ngựa rất chán cái nghề viết văn của anh ta. Vì nó mà anh đâm ra túng quẫn, nghèo khổ, mót lấy vợ nhưng chẳng con mẹ nào dám gá nghĩa với anh, kể cả điếm và ma ri sến mí ly me Mèo. Anh ta đã từng than :

— Phải chi ông có đủ tài mở quán cà phê thì đời ông đã có cơm ăn hai bữa no nê, có vợ hiền con ngoan, đỡ lều bều như chó mất chủ. Ông bắt tài vô tướng nên mới phải chọn nghề viết văn. Nay chúng nó cônggà cá gọi ề chề, lên xe xuống ngựa chán chề, tứ sắc, chán cạ cũng chán, chúng nó lại dờ cái trò giải trí mới là tập...viết văn. Chúng nó nhìn thấy cuộc đời có cái gì lạ đâu mà đòi viết văn, hờ trời ? Thượng đế hời có thấu cho Việt Nam này, nếu thật sự có Thượng đế, ngài hãy làm ơn phán xét giùm tôi cái cảnh nợ cơm rưng mỡ đi mần văn nghệ. Ngài hãy cho một tiếng sét để chết: cha những đứa tính dành nghề của tôi, cái nghề khốn khổ khốn nạn này. Ôi, nay tôi bưng thúng theo đàn bà !

Nữ văn sĩ Thơ Ngây chiều chuộng Phong ngựa lắm. Hần có bệnh gan. Hề dờp cá biển là y uhr rằng nổi phong khắp người, phải cởi hết quần áo, bôi dầu nóng Ấn Độ chạy cùng nhà. Một hôm, tôi tư thất của Thơ Ngây dạy nàng «sống tác», Phong Ngựa vô tình ăn cá biển. Thế là hần ngựa loạn cả lên, không dạy Thơ Ngây viết văn được. Nữ sĩ tập sự thì lại nóng lòng trở thành văn sĩ thực thụ. Mới bắt Phong Ngựa cởi quần áo ra, bắc nồi rang lên bếp hiện, rang nóng cái vỏ cá cũ và dích thân xoa vỏ trên khắp thân thể Phong Ngựa.

— Đã quá !

— Đã lắm à ?

— Bầm bả đã lắm a ! Nếu không nổi ngựa thì không được cái sự khổ của ngựa và sự sướng khi cái vỏ nóng nó mơn man trên da thịt mình. Văn nghệ gọi là kinh nghiệm sống.

— Tôi muốn biết sự khổ và sự sướng của ngựa.

— Bà cần đau gan.

— Nhưng tôi không đau gan.

— Thì hết phương pháp.

— Tôi có thể già vờ đau gan được không ?

— Văn nghệ giả vờ là văn nghệ giả lạo. Bà muốn ngựa nhưng nó không ngựa. Tôi không muốn ngựa thì nó lại ngựa.

— Anh có thể truyền cho tôi bệnh ngựa của anh được không ?

—Không. Tôi có thể cho bà cả cuộc đời tôi, trừ bệnh ngựa. Đó là cái yên sĩ phi lúy thuận, cái i inspiration của người văn nghệ thuần túy và nổi tiếng. Người văn nghệ nào cũng có bệnh ngựa. Càng ngựa hung hãn lại càng nổi tiếng.

— Làm sao tôi có thể ngựa được ?

— Được !

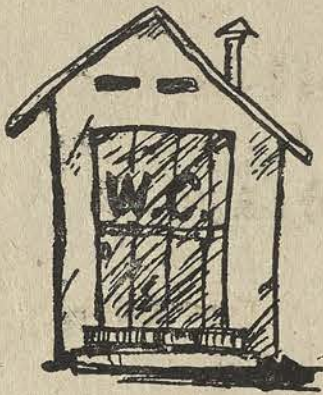
Phong Ngựa thét lên một tiếng. Và hần trời dầy :

— Bà đang.. ngựa nghề !

(KỶ SAU TIẾP)

mẹ cha cái số long đong

ng công chức tinh xa đời đến
 Chạy long nhông đi kiếm thuê nhà
 Máy ngày kiếm mãi đếch ra
 Nước này thì chắc chết cha ông rồi
 Nhà với cửa, ôi thôi 1 mặt méo
 Cái nào ngon là Mèo dớp ngay
 Làm thêm công kia, tưởng đây
 Kém gai, bao cát mọc đầy ngoài, trong
 Dân Giao Chỉ đừng hồng bển máng
 Nếu không thì cái mạng đi doong
 M.P. nó bần đi doong
 Thùng cha nó bụng bời còn sống chỉ ?
 Đạp xe máy, ông đi kiếm ráng
 Những toàn nhà treo bảng « For rent »
 Hỏi thuê ? — Dân Mèo làm tiền
 Chờ ta sức máy ? Nghèo hèn thì thôi
 Đờ cha nó, suy đời đến thế
 Xã hội này lắm kẻ đảo điên
 Muốn năm chỉ biết có tiền
 Đồng bào, xứ sở ! ôi phiên làm thay
 Ông thấy thế đi ngay một phát
 Cuộc đời cái chuyện bề đầu,
 Càng nhìn non nước càng rầu lòng ta,
 Nhà rộng lớn, vì la, biệt thự
 Của những thằng mặt bự, tai to
 Xây ườn bằng cửa...thờ lờ
 Áp phe, buôn lậu với trò lem nhem.
 Rồi sẵn dóa các em chiêu đãi,
 Được tụi quào, gáy nhây, bán ba,
 Ma ri lấy Mèo thành bà
 Mời lên mà ợy thật là...sướng chưa ?
 Giai cấp mới, bọn thừa tiền bạc,
 Chúng tha hồ gò gác chiến tranh,
 Chết cha cái lũ dân lành,
 Đồng tiền đâu có hỏi tranh bao giờ ?
 Thế là chúng nhơn nhơn, suong suong
 Cứ nhà lầu, gác thượng mà lên,
 Còn bao lâu tụi lem nhem
 Nhưng cho công chức, dân đen chui vào
 Nhưng mà giá cũng cao cắt cổ,
 Tháng vài ngàn giết bố ai ra,
 Thế là công chức nhà ta
 Với con nhà lính bố bà, ở đâu ?
 Lương ba cọc thiếu đầu, hồ dít
 Lo cơm ăn, thuốc lút đủ nghèo
 Còn đâu đám tính lều nhèo,
 Nhà cao, cửa rộng đám đeo mạng vàng ?
 Bao nhiêu kẻ lang thang mái mái
 Các tìm ra một cái lều con
 Đờ đau cho mớ lưng còm
 Đờ cho bà xã, lủ con đờ buồn
 Khỏi tính quần đi buôn một cái
 Trúng áp phe gặt gặt ra tiền
 Chạy trời bị đẹp liềm miền
 Nhưng mà đờ Mèo liên liễn vẫn ra,
 Hay một phát làm cha cho Miu
 Lúc bị giờ thiếu...đừ chi nậu
 Nhà cao đờ đến mấy tầng
 «For rent» đầu ngàn, ta mần một keo
 Vợ con khỏi lều nhèo, đám dờ,
 Chờ thẳng chông dờ dờ trong trong
 Người ta ngàn lẻ một đờng,
 Sao anh đời rứa, thua phường con buôn. CẬU CÁ

một lần thay đời

OO OOO OOO OOO
CƯỜNG SINH

Tổng thống đắc cử mời Tổng thống thất cử ra làm Thủ tướng. Tổng thống thất cử đồng ý. Tổng thống đắc cử chơi một phát cờ cao. Đây là phát pháo đầu ghé ghóm và rùng rợn. Vì Tổng thống đem cái mà tấu treo lên bầu trời đầy trăng sao. Nó bay lơ lửng, liếc qua liếc lại cơ hồ làm rụng cả sao. Từ sao bắc đầu tới sao trâu sao dê, sao chổi và sao... vàng. «Nếu hôm nay tôi có thể làm gì tốt hơn cho đồng bào. Tôi phải làm. Ngày mai, tôi có thể làm gì tốt hơn cho đồng bào. Tôi phải làm». Lời tuyên bố của người cao nhất nước thơm lắm. Cố gắng nữa lên.

Nhưng nghĩ kỹ ra, cái đống rác ghê ghóm nhất của đất nước này là tham nhũng. Đài BBC nói cái núi rác đó cao lắm, thối lắm. Nhiều người hoài nghi, cụ Tổng hạt sẽ khó mà quét nổi.

Thật sự, quét được lắm vì trong bài diễn văn tạm ngưng oanh tạc miền Bắc Tổng Mèo có khuyến cáo nhà nước Giao chỉ phải quét tham nhũng và kiện toàn bộ máy lãnh đạo. Ronson đã bật lửa. Sức máy mà rác mọc lên. Cơ hội ngàn năm một thuở đã tới. Quét mạnh lên cho đất nước sạch sẽ, cho dân nhờ, cho nhà báo được nghĩ ngơi.

Tuy nhiên, quét tham nhũng chưa đủ. Tôi xin nhắn nhờ cụ Tề Trần rằng : «Cụ hãy coi chừng cái đám ruồi đang bu quanh cụ. Nó là rác trong tương lai đó». Bây giờ cụ quét rác người ta. Mai kia, rác do cụ thải ra, liệu cụ có dám quét không? Ông Diệm chết là vì không dám quét đồ dơ do ông phóng uế ra. Đồ dơ ấy còn nhiều lắm. Vừa quét vừa phóng là việc nguy hiểm. Vừa uống thuốc đau gan vừa tu rượu đế. Thử hỏi bao giờ công tác vệ sinh mới hoàn thành? Xin hãy bắt đầu bằng cách thanh lọc người cộng tác trước. Nó thập thò ở cửa sau đó. Cụ có thấy không?

CON ONG VÙNG LÊN

Số sau tức là số 25 Con Ong thật sự vùng lên
 chiến đấu chống tham nhũng, thối nát, bất công,
 bè phái, chia rẽ

Phát hành đúng thứ sáu 14-6-1968

- Chào mừng kỷ nguyên bỏ tù con mụ khọm kiểm duyệt
- Lại đối lập ra rít
- Tình nguyện vào tù cho chính nghĩa Quốc Gia
- Sẵn sàng ngóm cho Dân Giao Chỉ chính thống

Một ê kíp làm báo trào phúng hay và hỗn nhất thế giới

THƯƠNG SINH ◉ THẬP NGUYÊN ◉ BÉP NHỎ ◉ MỖ BÁO ◉ SỨC VOI ◉ ĐEHÚC CÀN ◉ LỮ BỐ ◉
 CƯỜNG SINH ◉ SỨC MÁY ◉ BÚT CHÌ ◉ LÍNH KÍN ◉ NÃ CẦU ◉ MINH VỒ

Bạn Đọc hãy đón vô Con Ong vùng lên số 25
 Cam đoan bạn sẽ khóc thét vì nọc độc của Con Ong

CUỘC DƯỢT VÕ ĐÀU TIÊN GIỮA BANG CHỦ NHÀ NƯỚC VÀ QUẦN HÙNG KỸ GIẢ

⊙ DÙ ĐÃ MẤT HẾT NỘI LỰC NHƯ LỆNH HỒ XUNG, CỤ GIÀ GÂN VẤN BIỂU DIỄN « ĐỘC CÔ CỨU TRƯỢNG » ĐÁNH BẬT HÀNG CHỤC MŨI BÚT PHÁN QUAN CỦA NHÀ BÁO

⊙ HAI NỮ LANG HOÀNG RỐP MAI KHANH VÀ THANH Y BÍCH VÂN NỔI BẬT TRONG CUỘC LOẠN ĐÁ, GIỮA MỘT RỪNG BÚT NGUYÊN TỬ, CAMERA VÀ LA VE NƯỚC NGỌT.

SỨC VOI

PHÓNG VIÊN THỂ THAO CON ONG PHÉ THUẬT

Giống như Lệnh Hồ Xung nhờ lên «tu dương» trên thạch động mà học được tuyệt chiêu «Độc cô cứu trượng», nhà chí sĩ Trần Văn Hương tức Cụ già gân, sau chuyến Sài Gòn khảo sát bị rút dài về «lĩnh dương» ở vùng biển Vũng Tàu có lẽ cũng luyện được ngón «Độc Cô cứu trượng», nên mới đầy cụ đã lững thững chống ba toong về Thủ đô nhận lời mời của Chương lão Chấp Pháp Nguyễn Văn Thiệu đứng ra làm Bang Chủ Nhà Nước, q. yết «thí mạng già» để gây lại uy danh Nhà Nước trong giới võ lâm...

Quang cảnh diễn võ đường

Cũng vì muốn cho thiên hạ được thưởng thức công hiệu bạt sơn phá thạch của chiêu pháp «Độc Cô cứu trượng», nên sau khi làm lễ dâng đàn bái tướng, công việc đầu tiên của Trần Bang chủ là thỉnh tất cả các cao thủ trong quần hùng kỹ giả tới dự một cuộc thao dượt ra mắt đầu tiên.

Diễn võ đường được đặt tại số 5 Bạch Đằng, trước mặt có chiến hạm và thần công bảo vệ, đường ra lối vào có Hải Quân canh phòng chặt chẽ, kế bên lại có ngay Tòa án Quân Sự sẵn sàng xét xử tại trận những ai vi phạm «luật giang hồ».

Bước vào võ đường, bạn phải qua một cái sân khá rộng cỏ mọc xanh tươi, nhưng thay vì cây cối lại là những chiếc bàn rải rác đó đây, đầy ắp những đĩa bánh ga tô điểm kem trắng, vừa đẹp vừa thơm như hoa mai trong rừng võ nghệ. Những đĩa bánh ấy còn được đặt tưng tưng trong Diển Võ Sân, bên cạnh những ly nước ngọt, la ve, huýt ky, để các cao thủ tùy tiện giải lao trong khi thao dượt. Điều đáng giết mình là ngay trước Diển Võ Sân có treo lưng lờ con cá vàng một chiếc tiêu liên K.50 của Ma Giáo Cộng Sản: ý chừng Bang Nhà Nước muốn cho giới giang hồ hiểu ngầm rằng đã từng có một cao thủ mà đầu bị quất xum đầu đây, quanh Võ Sân này! Ngay chính giữa Diển Võ Sân, còn có bức tranh sơn mài nổi bật lên một con ngựa bạch đang cất vó phóng thi với ba bốn con ngựa khác. Nếu lão «Thầy Gòn», chuyên về võ công «Tứ Lâm của môn phái TIÊN mà tới đây thấy bức tranh, chắc hẳn sẽ phải rung đùi ngâm bài thơ «Vịnh Con Ngựa Bạch»:

«Bạch Mã mao như tuyết
«Tứ túc cương như thiết
«Trống Công kỵ bạch mã
«Bạch Mã tâu như phi».

Nhưng những cao thủ võ lâm hiện diện trong buổi dượt võ hôm nay lại nghĩ khác, họ cho rằng: kể từ nay, Trần Bang Chủ sẽ nhất quyết áp dụng đúng giang hồ đại đạo nghĩa là «Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy». Còn cái thứ thứ võ công Tây vực «Les paroles s'envolent...», như lần Cụ tuyên bố «sẽ rút lui khỏi chính trường, về nhà trồng bông, đọc sách», nay đã lỗi thời rồi, quyết không bao giờ xài đến nữa!

Đồng đủ mặt anh hùng

Vì nóng lòng được thưởng thức võ công mới lạ của Trần Bang Chủ, quần hùng kỹ giả lục tục kéo nhau tới rất sớm, ai nấy đều nai nit chỉnh tề, vô khí mũi sắc bén. Đặc biệt bữa nay có khá nhiều đại diện các môn phái từ Đông Hải Đảo đến Tây Vực cũng tới ham dự, nào là phái Phú Lăng Sa, phái Yáng Ki, phái Sâm Cao Ly, Đồ tổ tác Sãng, nhưng khác với các cao thủ Giao Chỉ phần lớn chỉ xử dụng bút phán quan, bọn họ lễ mễ ôm theo đủ thứ vô khí tân kỳ ca mè ra, ma nhè tò pòn coi dang dang sát khí!

Về phía Bang Nhà Nước, đi yểm trợ cho Trần Bang Chủ bữa nay cũng có đồng đủ các vị Tổng Đán, từ Tổng Quốc Truyền, Tổng Nội Khiêm, Tổng Ngoại Thành, đến Tổng Phòng Vỹ, Tổng giáo Thanh Thọ, Tổng Thông Thiện và Tổng Kinh Hồ, Tổng tài tính v.v.

Chung quy vẫn chỉ vắng mặt có Tổng Quốc Chiêu Đán còn đang bận đi mượn bí kíp của Rồng Sông Tô Sư tại Bạch Động chưa về kịp.

Tới giờ diễn võ, Trần Bang Chủ chống ba toong chậm rãi bước vào võ sảnh, Giám Báo Nghi theo sát một bên hộ tống. Quần hùng kỹ giả vội vã ủa tới bao quanh, bút phán quan, ca mè ra, ma nhè tò pòn chĩa rá tua tua.

Sau khi an tọa dưới bức tranh «Tứ Mã nan truy», Lão Bang Chủ bắt đầu lên tiếng, đại ý: «Xin chư huynh đệ hiểu cho rằng đây không phải một cuộc thi thí chính thức, mà chỉ là một cuộc dượt võ thân thiện giữa những a mi du...»

Ngay sau đó, Giám Báo Nghi liền dùng «truyền âm nhập mật» thông báo cáo các cao thủ Tây Vực rõ tôn ý của Bang Chủ: vì phần đông họ đều mắc bệnh «diễn» không nghe được tiếng nói của dân Giao Chỉ.

Lời giáo đầu xong xuôi, Bang Chủ mới khề khà hướng về các danh bút «khô can»: «Nào! lâu lắm qua mới có dịp gặp các em, chúng ta hãy kéo ra ngoài sân cho mát mẻ, nhấp nhấp vài ly rồi dượt lại với nhau vài chiêu thức...»

Vài chiêu Độc Cô Cứu Trượng

Nếu cứ nhìn cặp giò run run, bước đi chập chạng và nghe hơi thở, tiếng nói phều phào của Trần Bang chủ, hẳn ai cũng phải nghĩ ngay tới một Lệnh Hồ Xung đã bị mất hết nội lực, sau khi bị trúng thương qạ nặng lại bị tám luồng chân khí uỳnh lộn nhau trong các kinh mạch.

Song cũng như Lệnh Hồ Xung, dù cầm kiếm không vững nhưng chỉ vung lên vài đường Độc Cô cứu kiếm mà đã làm cho tất cả các hảo thủ võ lâm phải khiếp vía bay hồn, Trần Bang Chủ chỉ chống cây ba toong đứng giữa sân cũng đủ đánh bại hàng chục mũi bút phán quan bao vây từ phía đang cố tìm xem có huýt đạo nào sơ hở để chích bằng thích.

Thực ra, những tay bút phán quan này chưa hẳn là đối thủ của bậc lão tiền bối, vì phần đông đều là các tiểu anh hùng như Hải Bằng, Nam Hươu, Lê Hùng, và một vài kỹ giả nhà nướ: trẻ tuổi, tuy sinh lực dồi dào nhưng nội công chưa thâm hậu, bút pháp chưa thật cao siêu. Và lại, mấy chiêu họ tung ra như «hòa đàm», «tổng công kích» «trả tự do» v.v... cũng không có gì mới lạ, không mấy hiểm độc, nên chỉ một đường «Phá tiên thức» cũng đã làm cho các danh sĩ cầm bút trẻ tuổi (đang mong được động viên tại chỗ) muốn rụng rời chân tay,

Tuy nhiên, vì họ áp dụng xa luân chiến, trong giây lát Trần Bang Chủ cũng cảm thấy mệt mỏi, phải ráng sức phá vòng vây rút vào đại sảnh.

Lão Bang chủ vừa đặt chân lên thềm cao, bỗng có một hán tử áo đen mắt đeo kiếng, com lê cà vạt dính huỳnh, phi thân tới, vái chào, miệng khe nói:

— Xin được lãnh giáo lão tiền bối!

Trần Bang Chủ ngược nhìn rồi mỉm cười:

— Tướng ai té ra Hì chương môn của phái Tiên Tuyền! Tôi đã nghe danh đại hiệp từ lâu! Nào xin mời...

Chỉ trong nháy mắt đôi bên đã xuất chiêu một cách mau lẹ, quần hùng xung quanh chưa kịp phân biệt ra sao: đã thấy Hì Chương môn bật ra, miệng la lớn: «Hào Chiêu! Hào Chiêu!», rồi vị đại hiệp này tung người về phía sau cách đó mười trượng, đứng chỗ Trình chương môn của phái Tiếng Vang đứng, để tiếp tục bàn luận về các võ công «tò tôm chân cạ»...

Hì Chương Môn vừa rút ra lại có một bóng đen khác, to lớn phổ p pháp, áp tới sát một bên tại Trần Bang chủ rừ rừ, rừ rừ. Quần hào thoáng nhìn đã nhận ngay ra là Tư Chày Vô, chủ nhân ông Lệnh Tin sớm. Song không ai hiểu được Bang chủ đã hóa giải thế nào mà Tư Chày Vô cứ gât gù cái đầu, miệng «Đạ! đạ!» rồi vội vã né sang một bên, cho Bang chủ bước vô đại sảnh.

Đến đây, các tiểu anh hùng khác vẫn chưa chịu buông tha, và cứ đeo theo lão tiền bối xin được lĩnh giáo vài chiêu n ra Vì nề lời, Trần Bang chủ đứng lại tiếp chiêu, nhưng chỉ trong ít phút, vị lão anh hùng thấy mình hoa mắt, mồ hôi vã ra như tắm, hai đầu gối run lên, cơ hồ sắp... té xỉu! Hai viên vệ sĩ hốt hoảng dìu cụ vô ngồi nghỉ một trên chiếc trường kỷ, ngay dưới bức tranh sơn mài «tứ mã nan truy».

Loạn đả khắp võ đường

Trong khi Trần Bang Chủ còn đang bị kẹt trong vòng vây của các tiểu anh hùng, các vị tổng đàn cũng phân ra thao dượt với các cao thủ kỹ giả đứng ngoài.

Góc này, Tổng thanh Giáo thọ đấu với một tiểu Ni Cô Phát Hạnh tự đến hơn trăm hiệp vẫn bất phân thắng phụ. Góc kia, Tổng Nội Khiêm biên diễn võ công Đài Loan cho Anh Hai Nguyễn Kiên giang coi, anh Hai hoải chí luôn luôn nhe miệng cười hề hề!

Giữa hành la ng, Tổng kinh Hồ thao thao «bốc xê» với bốn hiệp sĩ Tây Vực, phía trong, Tổng Phòng Vỹ múa tít 72 đường Đông Viên Quyền làm cho mấy võ sinh kỹ giả tuổi 18 đến 33 bị đảo lộn hết kinh mạch, nhiều cậu muốn ngất đi!

Cuộc dượt võ diễn ra khắp nơi, gây nên những tiếng lào xào ồn ào kinh khủng, trong khi khói thuốc lá bay lên mù mịt, những ly la ve, nước cam hết đây lại voi, những chiếc bánh mỳ, bánh ngọt lần lần biến đi đâu mất. Tuy nhiên, trong cuộc loạn đả, người ta vẫn thấy nổi bật lên hai bóng dáng nữ lang áo vàng và áo xanh mà giới võ lâm đều biết là Hoàng Rốp Mai Khanh và Thanh Y Bích Vân.

Mai Khanh, còn đực cao thủ Lê Tây Sơn mệnh danh là Mai Khanh tiêu muối, vốn xuất thân từ lò võ sĩ đạo Mainichi, nhưng gần đây tấy đạo Sterling cao siêu hơn nên phi thân sang gia nhập môn phái Riu to. Tới dự buổi diễn võ này, nữ hiệp chẳng khác nào một Kim hồ Đẹp thướt xưa hết rồi tới đám đông này lại thoãn thoắt lướt qua đám khác, như muốn thu thập hết các chiêu pháp tuyệt luân đơn về môn phái của mình.

Còn Bích Vân, tự nhận là Bích Vân nữ sư (giảng sư chính trị) hiện mới gia nhập môn phái kỹ giả Nhà Nước, lại có một bí quyết khác, khỏi cần tung tăng như Mai Khanh, mà vẫn lướt được hết võ công thiên hạ. Nữ hiệp này eni cần đứng ở một góc sân «đầu» với các cao thủ Thanh hương Hoàng, Lê Tây Sơn, Ngọc Hoài Phương v.v... rồi chỉ một lát sau đã có vài cao thủ khác từ trong đám sảnh dùng «Lăng ba vi bộ» phóng ra bẻ bẻ chủ định vánh vách ừg chiêu Độc Cô cứu trượng.

Ấy bởi thế mà số hán tử cầm bút dự cuộc thao dượt trên đây ra về, không những phải thần phục Độc Cô cứu trượng của Cụ già gân, mà còn nhe má cái miệng dẻo như sớ vừng gum A13 Lê của Mai Khanh tiêu muối, và cặp mắt sắc như trời kéo kiếm dượt của Bích Vân Nữ Sư!

đề
húc
cần

cả kê đề nông

Vài lời với các ông phi công Mèo

Sở dĩ tôi phải có vài lời thưa với các ông là vì các ông oanh kích quá ầu. Đánh nhau ở đó thành mà các ông cứ làm như đánh nhau nơi đồng không nhà trống. Cứ có VC là các ông trời rớt kết, đại liên xuống... Các ông đã tham chiến một cách quá tốn tiền và quá coi thường mạng người dân Giao chỉ.

Tiền thì của các ông... Các ông có phí tiền của các ông thì cũng mặc mẹ các ông... Nhưng còn tính mạng người dân Giao chỉ là của chúng tôi, các ông tiêu phí mạng người dân chúng tôi thì bắt buộc chúng tôi phải có vài lời thưa với các ông là nhờ các ông một tí đấy nhé...

Việc pháo kích bừa bãi hòa tiền và súng cối vào đó thành của tụi Vi Xi đã làm cho người dân Giao chỉ vô cùng căm phẫn. Chúng nó là Cộng sản, chúng nó là kẻ thù của chúng tôi. Nhưng còn các ông, các ông là đồng minh của chúng tôi, không có lý nào các ông bắt chước tụi Cộng sản, oanh kích không thận trọng để máu xương người dân Giao chỉ phơi bày một cách oan uổng, chết vì bom đạn bạn chứ không phải bom đạn thù...

Cái tin cả một Bộ Tham mưu Hành Quân vùng Chợ Lớn chết vì xạ kích của trực thăng vô trang đã làm cho chúng tôi muốn hét lên, muốn gào lên những tiếng phẫn nộ, bi thảm.

Chúng tôi đau lòng ghê gớm.

Các ông đã ghi khắc vào lòng chúng tôi một cái tang đau đớn và những người chết thì tức tưởi, bi thảm... Thà rằng chết vì đạn Việt Cộng. Thà rằng chết vì pháo kích, vì B40, vì AK. Nhưng chết bằng đại liên Vutcan, bằng rốc kết made in USA thì những người đang chiến đấu như chúng tôi cảm thấy nghẹn ngào, u uất. Linh hồn của những người đã chết chắc hẳn đang ngậm ngùi oán hận. Còn những người còn sống là người dân Giao Chỉ chúng tôi thì chắc là còn lâu lắm mới có thể sớm lành vết thương hận thù.

Chúng tôi không muốn thêm kẻ thù. Chỉ có một kẻ thù Cộng Sản đã đủ mệt quá lắm rồi. Chúng tôi đã mời các ông qua đây để chiến đấu cùng với chúng tôi. Và cũng vì vậy mà chúng tôi đã bao lần ngậm đắng nuốt cay, gạt bỏ ra ngoài những cái chướng tai gai mắt hàng ngày vì nghĩ thương các ông đã bỏ gia đình, bỏ xứ sở quê hương, để sang đây cùng chúng tôi chiến đấu chống Cộng Sản, giữ vững miền tiền đồn này của thế giới tự do.

Không phải rằng đây là lần đầu các ông xạ kích làm. Đã nhiều lần lắm rồi. Cả một làng vùng biên giới Lào Việt vô tội được hai phi cơ phân lực của các ông chiếu cố. Rồi thêm một làng ở Đông Hà. Những ngày đánh nhau ở Đò thành các ông đã nã rốc kết vào những nơi các ông nghĩ ngờ là có Vi Xi, không cần biết là trong đó, hàng trăm người dân Giao Chỉ vô tội đang bị cầm tù trong màn lưới lửa đạn bạn thù. Tiếng khóc của người dân Giao Chỉ phía dưới đầu có vang được tới tai các ông khi các ông đang bay ở trên cao, tiếng máy ầm ầm, chỉ nhìn nhau gật đầu một cái nhẹ, ấn vào nút điện, là rốc kết, đạn tứ phía các ông bay thẳng về phía trước, nổ tung và lửa bay lên, máu thịt bay lên kèm theo với đờ vờ, điêu tàn.

Tôi đã được đọc một câu thuộc vào loại hoa thơm, cỏ lạ: "Làm thầy thuốc mà làm thì giết một người. Làm chính trị mà làm thì hại một nước. Làm văn hóa mà làm thì hại tới

muôn đời..." Tôi muốn thêm vào đó một câu: "Làm phi công mà làm thì giết hại cả một làng". Câu này tôi tặng cho các ông phi công xứ Mèo.

Xin các ông thận trọng một tí. Xin nhắc đề các ông rõ là các ông đang nằm trong tay bom đạn, những thứ đó là để giết người. Chỉ bấm một nút điện đủ để gây hận ngàn đời.

Hội Đàm Ba Lê

Đáng lẽ thì tôi không nhắc tới cái hội đàm khôn nạn này làm gì. Nói ra chỉ thêm tủi nhục. Số phận của dân Giao chỉ, của nước Giao chỉ, lại do những người không có lòng yêu dân Giao chỉ, yêu nước Giao chỉ quyết định thì quả thực là một điều bi thảm.

Người dân Giao chỉ mời Mèo qua bên này để đánh nhau chứ đâu có phải để hòa đàm... Người Mèo thì không hiểu như vậy. Khách mạnh đã lấn áp cả chủ nhà. Ngồi ở hội nghị Ba Lê, người Mèo đã ngang nhiên nhận mình là chủ cái nhà này, căn nhà Giao chỉ mà bao nhiêu năm nay đã xây dựng nên bằng xương máu con dân Giao chỉ.

Cuộc hội đàm củi cưa, củi nhảy kiểu nhai kẹo "chewing gum" ấy không hiểu đến bao giờ mới đến kỳ quyết định. Bên nào cũng tính chuyện ăn nằm đầm đề ở cái kinh đô ánh sáng. Tiếng gọi là kinh đô ánh sáng nhưng hồi này cũng đình công, biểu tình, cúp điện tùm lum... Nhưng càng kéo dài bao nhiêu, càng khổ cho dân Giao chỉ bấy nhiêu. Tụi Cộng sản thích làm áp lực cho các cuộc hòa đàm. Mà khi Cộng sản làm áp lực thì chỉ có xương máu người dân Giao chỉ là vung vãi một cách vô tội vạ và biết đổ trách nhiệm về ai.

Kỳ tổng công kích này, tụi Vi Xi mang quân đến "uýnh" nhau cả ở trong Chợ Lớn, nơi có thể gọi là một nước Trung Hoa thu nhỏ, một người Kinh lái vô tân của Cộng Sản. Người Việt gốc Hoa lần này đã được hưởng chiến tranh, đã thực sự biết thế nào là lửa đạn, không còn giữ thái độ của một người ngoại quốc. Như vậy có nghĩa là tụi Việt Cộng đã bắt đầu coi thường frung cộng... không còn coi nghĩa "tổng pào" của Mao chủ tịch là nặng nữa. Chiến trận tại Chợ Lớn càng bùng nổ lớn thì hội đàm Ba Lê đã có thể nhìn thấy thành công.

Dù rằng Xuân Thủy hay Lê đức Thọ, hay cả Hồ chí Minh chăng nữa cũng không phải là nhân vật chính... Tôi vẫn mong rằng khi chấm dứt xong cái vụ oanh tạc Bắc Việt, thì mỹ rút lui, nhường chỗ cho dân Giao Chỉ chúng tôi. Người Mèo lúc bấy giờ nên xoa hai tay vào nhau rồi nói: Xong vụ này là tôi phải tay rồi, "hand off". Còn việc sau là việc của các anh...

Hai chính quyền Nam, Bắc ngồi với nhau, nói chuyện với nhau bằng tiếng Việt thành có giá, lủ ký giả mèo, Tây cứ trở mặt mà nhìn thì thật là vui... Đã bao nhiêu năm nay đánh nhau, người dân Giao Chỉ đã thực sự mệt mỏi. Hòa đàm để còn kiến thiết quê hương, hàn gắn lại những đổ vỡ, hướng vài ba năm thái bình để rồi đánh nhau nữa cũng được. Hãy để cho lũ nhỏ lớn lên đứng vào chỗ những người đã chết... Xứ sở này đang thiếu người cày cho vỡ đất, lấp cho kín hố bom. Không có lý nào cứ để những thứ đó còn nằm đó, như một vết nhục muôn đời.

Nhưng cũng nên khuyên các vị có trách nhiệm điều khiển vụ hòa đàm là đừng có

làm... mau quá. Nếu làm xong trước cái quyết định ban hành sắc luật tổng động viên của Thượng. Hạ Viện Giao chỉ thì các quý vị nghị sĩ, dân biểu của Giao chỉ còn có cách mang cái mặt mo đề nói với quốc dân.

Cũng cần phải khen một phát...

Từ trước đến giờ, tôi chỉ biết có chế Mèo... Bây giờ, có lẽ cũng nên khen một phát cho vui.

Từ ngày chiến trận bên kia cầu Chữ Y kết thúc, người dân qua đường Phạm thế Hiền đều thấy các chú lính G.I. xoay trục, lái xe ủi đất, dọn dẹp nhà cửa, san bằng những bức tường khói đen loang lổ. Tình thần làm việc của các chú thật cao. Dù trời mưa, trời nắng, các chú vẫn cố gắng lái xe, nhặt gạch đá để cho khu đất ấy bớt đi tính chất hoang tàn.

Buổi trưa, có một chiếc xe chở thực phẩm tới. Các chú lính G.I. ngồi ăn ngay cạnh những bức tường đổ. Lũ con nít xúm lại, sờ lên mái tóc màu rơm úa, vuốt ve lên nước da màu đỏ nắng Saigon hay màu đen thui dân tộc, nói vài ba tiếng Mèo ó kê Salem, và được chia phần tráng miệng như một trái táo, chiếc bánh ngọt, vài thỏi kẹo chewing gum.

Hình ảnh ấy của các chú G.I. thật đẹp, đẹp quá! Tôi đã ngừng xe lại, nói với thẳng bạn:

— Mày thấy lính Mỹ làm việc chưa? Cũng đáng ghi vào bảng vàng, bia đá đấy chứ!...

Thẳng bạn tôi bĩu môi, nói một thật "phần chiến":

— Tao mà lính lương nhiều như chúng nó, không chừng tao làm việc còn hơn chúng nó..

Tôi chợt hứm, không còn nói được thêm một lời nào nhưng thẳng bạn tôi chưa được hiểu nhiều về xứ Cờ Hoa. Với số tiền lương lính Mèo qua đến nước Giao Chỉ nhưng ở Mèo thì thật là quá ít. Nếu cứ tính theo số tiền được đổi ra tiền Giao Chỉ thì ghê gớm lắm nhưng không đủ sống ở nước Mèo. Như vậy, cần phải có một tí ti khâm phục.

Bởi vì nghĩ như vậy nên tôi mới phải khen một phát.

Con Ong sẽ thành nhựt báo...

Sau những ngày chạy loạn chối chết, lỗ chỗ ăn, chỗ ngủ cho vợ con nên không viết lách được cái mẹ gì, báo Con Ong vì vậy mà ra không được.

Bữa nay đi lang thang giải buồn thì gặp Minh Võ. Hấn túm lấy tôi:

— Về tòa soạn viết bài... Ông trông mày chết rồi!...

Bèn bị bắt cóc về tòa soạn. Viết được mấy trang này, Minh Võ ngồi bên cạnh, kiểm soát cả những lúc đi làm những việc tiện lớn, tiện nhỏ. Hấn tâm sự:

— Hết kiểm duyệt rồi... Mày nên sửa soạn tinh thần. Chúng mình sẽ biến cái tờ báo này thành Nhựt báo.

Nghe tin này vừa mừng, vừa run. Mừng vì sắp được xả ga chửi chết thôi. Run vì nghĩ đến ngồi ở cái tòa soạn này hàng ngày, viết, viết, viết như diên. Thôi cũng đành, nghiệp dĩ..

Và có vài lời quảng cáo cho Nhựt Báo Con Ong: sẽ phát hành hàng ngày và chửi bới thật hung hăng!..

hộp thư tòa soạn

THANH NHƯ (Saigon).— Cảm ơn « thực khách » trung thành của bôn tiệm. Vì bạn có nỗi buồn ấy mà chúng tôi đang gặm bánh mì làm Con Ong đây. Tình thế này, tuần báo « tôm bẻ » vào sự khốn lộn. Sẽ vạch mặt hết bọn đả cá lặn dưng, bọn chính khách... tình lý. Mà bạn làm rồi, giữa Thương Sinh và Duyên Anh là một khoảng cách ghê gớm tuy hai cái tên cùng tạo ra nỗi cơn cho vợ con nó.

NGUYỄN CÔNG MINH (Mỹ Tho).— Trả lời cháu theo thứ tự nhé ! 1. Phải. Hai người ấy là một nhưng một vẫn là hai. 2. Vấn đề lập ra rít mà đề không đối lập nữa tức là xô bà chỉ kiểm duyệt. Có kiểm duyệt, đối lập ở cái chỗ nào? 3. Phát hành không đều là lỗi của tòa soạn. Và đó là khổ tâm vô cùng. Sẽ cố gắng đề ra đúng ngày thứ sáu, ngày người thiên chúa giáo kiêng dớp thịt. Ty trị sự sẽ gọi cho cháu số báo đó.

LÊ QUỲNH NHƯ (Saigon).— Cô Thập Thành sẽ trả lời em ở báo Ve Chat.

THẢO (Saigon).— Sức người có hạn ông ơi! Con Ong chửi vung tí mạt, chửi tàn nhẫn lắm. Chỉ tiếc Giao Chỉ nhiều đũa vô liêm sỉ quá nên cái sự chửi chỉ có nghĩa khoái khẩu chứ chả được tích sự con mẹ gì. Chúng ta chờ ông già gân Trần văn Hương xem sao.

CẢ NHIỆM.— Một mình Thương Sinh không làm gì hơn nổi. Cây đã trổ hết trái. Hy vọng sẽ có nhiều cây khác vươn lên để Thương Sinh được biến thành đồ nấu bếp. Hân muốn giải nghệ chửi bới lem nhem, đối lập với người diếc rồi.

ĐOÀN TRƯƠNG VIỆT (Long An).— Một thằng các ké, vô liêm sỉ như thằng Lỗ Tây Quỳ, ông

mỗi ngày đọc và cổ động

Chính Luận

bạn hãy coi nó như cục cứt dù nó đang như điều gặp gió. Hãy chờ xem nó đỡ ngón gì ngoạ mục, bây giờ sẽ dùng gậy đánh chế phạnh bỏ mẹ nó.

BA HOA CHÍCH CHỒE.— Xin tuân theo lời chỉ dạy của ông tôn ông Hiền một nỗi, lúc này không vắng tục chửi thề, chỉ còn nước đi làm loạn. Mà làm loạn, nếu ăn không kể chi, thua có được làm đại sứ mà làm... tù. Vậy mong tôn ông thông cảm. Các em dạo này đối quá.

CỐI XAY LỬA (Quy Nhơn).— Nhờ ông bạn một tí. Chúng ta đang đối lập con nai vàng ngọc ngác. Ông bạn xui chúng tôi vượt râu cạp dử để chúng tôi bỏ mẹ à? Chúng tôi hui nhĩ tí, ai làm Con Ong cho ông bạn dạo?

ONG ĐỨC (Saigon).— Đồng ý, đồng ý... Bần hết, dạo rức già hết, nói phét hết, kể cả bạn và chúng tôi. Đã so đương rồi. Thấy mặt mình phèn phết!

NGUYỄN CỤC MAI (Saigon).— Chú viết báo nham nhở, sống sướng thế này thì làm sao mà chỉ dẫn cháu cách chinh phục cô gái ấy được? Về khoa tán gái chú dốt lắm. Theo chú, mèo mù hay vớ cá rán. Muốn các em yêu, cháu thử đọc cuốn « Ngày Xưa Còn Bé » của Duyên Anh rồi tập làm mèo mà xem có vớ được cá rán không. Thương hại cháu... đa tình.

NGUYỄN DUỆ (Saigon).— Thôi mà, ông bạn, đó là bọn hậu sinh, thuộc lũ con cháu chúng ta. Bọn nó có ngu, tưởng cũng nên tha thứ. Hãy đề ý những khâu

hiệu của Bộ TT. Bạn sẽ thấy nó vô học nhiều hơn. Thông cảm nhé!

VTH (Saigon).— Bài thơ của bạn anh hùng khí khái quá. Xin gửi cho những báo văn nghệ. Con Ong chỉ đăng những văn thơ hoạt kê, trừ những giai phẩm như giai phẩm Tết thì mới có tí văn nghệ văn gừng.

ĐẶNG HOÀI CHÂN (Saigon).— Cảm ơn sự công tác của ông. Xin gửi cho những bài khác. Cả Thời Loạn ấy không đáng dùng ngôn ngữ... bộc trực. Phải đập thẳng chán.

MỘT SỐ PHỄ BINH.— Sẽ báo Nã Cầu xách trống tới Bộ Cựu Chiến Binh. Chờ đi.

TẠ THỊ THU HUƠNG (Saigon).— Anh đã thôi không còn làm thợ viết mưm cho nhật báo Sống. Lý do sáng tỏ đây: Một người thợ viết có quyền đi làm cho chủ khác khi người thợ viết được đối xử xứng đáng và ít bị... đem ra mổ xẻ. Anh biết « bà chị » ấy Khi anh còn làm ở đó, bà chị ấy giữ công việc nhận thư và phân phối cho những người phụ trách các mục. Thời thế tạo anh hùng mờ lý. Lâu lâu, anh không nhận được thư của Miên. Em cứ tới, đứng ngại gì cả. Chúc em học hành mạnh giỏi. Cuj.P. gửi lời thăm em.

GIÁP VĂN THẬP (Nghị viên).— Khi chúng tôi có việc tới nhà ông ghi vài giòng chữ để lại, ông cậy ông là đầu biểu, ông là đi. Bây giờ ông nhờ chúng tôi, chúng tôi cũng bèn bỏ đi. Thế là huê. Nhà báo với nghị viên vốn đêch có tình nghĩa. Chơi vậy là đúng điệu đời!
Thân kính CON ONG.

**Mỗi ngày, bạn đọc
CON ONG hãy tìm đọc**

CÔNG LUẬN

Nhật báo lớn nhất, mạnh nhất, nhiều độc giả nhất hiện nay

Chủ nhiệm chủ bút

TÔN THẮT ĐÌNH

Tổng thư ký tòa soạn

LÊ HIỀN

Giám đốc trị sự

VŨ ĐẠO DZOANH

TIN TỨC NHANH, NHIỀU, XÁC ĐÁNG

BÌNH LUẬN NẬY LỬA

GIẢI TRÍ HỮU ÍCH

CÔNG LUẬN

TRANG CỦA LINH

Tôn Thất Đình phụ trách

khác tất cả vì có: TUỔI NGOC

Duyên Anh phụ trách

MÁCH LUẬT, MÁCH THUỐC, GIẢI ĐÁP QUẢN DỊCH, ĐỘNG VIÊN, THẮC MẮC DÂN CHÚNG, TIỂU THUYẾT THƠ MỘNG THANH CAO

ĐẶC BIỆT: HỒI KÝ TÔN THẮT ĐÌNH

CÔNG LUẬN

**NHẬT BÁO LÝ TƯỞNG CỦA MỌI GIA ĐÌNH
MỌI TẦNG LỚP XÃ HỘI**

Tòa soạn, trị sự 54 Thủ khoa Huân SAIGON

Đ.T. 90.652-90.654

Mỗi tháng đừng quên
Văn Đê

(tạp chí của
trí thức not forrent)

Chủ nhiệm Vũ Khắc Khoan
Thư ký Thanh Tâm Tuyền

+ + +
đón đọc tuần báo

Quần Chúng

☆ Tuần báo của những
người còn biết sốt sa cho
quê hương

— Tuần báo lý tưởng của phụ
buyah học sin h và thanh niên
thiếu nê

**NHA THƯƠNG CẢNG
SAIGON**

DANH SÁCH THƯƠNG THUYỀN

ĐẠI DƯƠNG VÀ VIÊN DUYÊN

DỰ ĐỊNH ĐIỀU ĐỘNG LÊN SAIGON

TRONG TUẦN LỄ TỪ 1-6-68 ĐẾN 08-6-68

Số thứ tự	TÊN TÀU	Đại Diện Hãng Tàu	Thư thác bốc dỡ	Hàng chuyên chở	Ngày đến Vũng Tàu	Nơi cập tại Saigon	Cước chạ
1	ALCHA STATE	T.M.	Sovicotra	Cạo Mỹ	03-6-1968	Pháo	
2	HAI PUNG	Rexco	U.T.S.	linh tinh	02-6-1968	Cầu	
3	PATA GONIA	E.A.C.	Sovicotra	— : —	04-6-1968	Cầu	
4	FELICITY	Hap Sang	Hap Sang	— : —	06-6-1968	Cầu	
5	NAM QUAN	Nam Qua	V.V. Minh	Sửa đặc	07-7-1968	Cầu	
6	PT. JOHNSON	C.R.	Sovicotra	linh tinh	07-7-1968	Cầu	
7							
8							
9							
10							
11							

Saigon, ngày 30 tháng 5 năm 1968

TRUNG TÁ GIÁM ĐỐC NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

con ong trang 7

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

Hồ hữu Tường tiên sinh Lâu lâu lại đỡ thối

«Con chó ăn vụng bột» Hồ hữu Tường, lâu lâu lại đỡ thối. Kể từ ngày trốn đại làm quân sự cho giặc có Bình Xuyên, bị cố Tổng thống Ngô đình Diệm bắt về phủ de, chờ ra Côn Nôn, cái óc minh mẫn và tài kinh bang tế thế kễ như đi đong. Nhờ có ngày 1-11-63, ông Hồ nam Giao Chi mới được thả tự do. Và ông bắt đầu huyền hoang ông làm... cách mạng chống Nhu Diệm! Sau đó, ông dọn dẹp đường vào lịch sử bản... huyền sử. Ông viết sách, viết truyện nhận mình là hậu duệ Quang Trung. Rồi ra trang cử với chiêu bài «chẳng đặng đừng» có sự phụ họa của một nhật báo nọ. Rồi được phát giải thưởng văn chương với cái «Phối o Tổng» của nhật báo nọ đăng cùng trên nhật báo ấy. Rồi đắc cử thứ nhì. Rồi gạ đi Mỹ bàn chuyện hòa bình thế giới với Johnson. Rồi kỳ bốc thăm đi Mỹ trượt. Bây giờ, Hồ tiên sinh lại lên tiếng xin cho Nguyễn Khánh trở về.

Nói theo ngôn ngữ «tam cúc» một thứ bài có tướng sĩ, tướng xe, pháo, mã, tốt đen, tốt đỏ, ông tướng Khánh đã đi...! Bài còn có hai cây mà mình cầm tướng ông, tướng bà thì chỉ cần đôi tốt đen của người khác, mình cũng phải cho cả tướng ông lẫn tướng bà đi ra te re. Ông Nguyễn Khánh đã chơi ván bài... lịch sử còn... Và tướng ông tướng bà Nguyễn Khánh đã té re. Ông Nguyễn Khánh, đối với ông Hồ hữu Tường có chút ơn, nhưng đối với dân tộc này lại có nhiều tội lỗi. Hồ hữu Tường tiên sinh là người luôn luôn đặt tình dân tộc trên cả mọi thứ tình cảm. Nay tiên sinh đòi xin Nguyễn Khánh trở về Giao Chi, biết đâu, mai tiên sinh chẳng xin đòi cho Bảy Viễn, Lai Hữu Tài, Lai Hữu Sang hồi hương.

Thối, đủ rồi. «con chó ăn vụng bột», đừng đỡ thối nữa. Đất nước này đã thối nhiều, lâu lâu ông lại đỡ thêm thối, e rằng, chúng tôi sẽ bị chết vì bệnh trĩ mũi.

Làm gì, làm gì, Phải làm gì đi chứ

Những ngày đồng minh của ta đội bom xuống Bắc Kỳ Đô Hộ Phủ, bọn Cộng sản nó la làng, phát động chiến dịch chửi «đế quốc xâm lược Mỹ» và chúng ta rờng rá ngày này qua tháng nọ. Nó viết báo, viết sách, mít tinh, biểu tình, hội họp, tranh luận, thì đua đào cha bới ông chúng ta và đồng minh của chúng ta. Những khẩu hiệu «cấm phân» của chúng ta dán khắp nơi, trẻ già trai gái đều thuộc lòng. Đài phát thanh của chúng tôi nhai một giọng «cấm phân». Và nó đã gây được «cấm phân». Tuyên truyền của chúng nó như vậy đó.

Còn chúng ta sao? Những vụ pháo kích bừa bãi vào dân vô tội mà VC đã đang và sẽ còn «giải phóng» không làm chúng ta cảm phần. Báo chí tường thuật đủ chi tiết. Một vài bài bình luận phân đối sự đã man của Việt Cộng. Dầu chúng khốc thương cha, chồng con và sự nghiệp. Những người còn sống sợ bị pháo kích làm. Chúng ta thiếu tuyên truyền gây cảm phần, không biết nắm cơ hội để dồn địch vào thế cô đơn. Chúng ta chỉ biết phát bánh mì, nước mắm cứu trợ. Và đây đó, vẫn kịch coọc giải trí lành mạnh để chờ... xuống hầm tránh pháo kích.

Phải làm gì, làm gì; phải làm gì đi chứ, quý ông nhà nước! Không lẽ quý ông để mấy thằng Con Ong chống Cộng với nhau sao?

Đừng chống Mỹ khi Ăn cơm Mỹ mặc xì lýt vải Mỹ

Chỉ sĩ Minh Võ có vẻ bất bình khi ông ta hay tin một quan đầu tỉnh gần Sài Gòn đã gọi tất cả thuộc viên của ông lại, phân một câu «huê thơm cỏ lạ»:

— Các anh hãy nhìn các anh đi! Từ đầu đến chân các anh toàn là đồ Mỹ thậm chí đến tiền lương vợ con anh cũng Mỹ trả. Các anh còn chống Mỹ là ở khổ nào. Phải tỏ ra ngoan ngoãn, biết điều chứ.

Nã Cầu đồng ý với quan đầu tỉnh nọ. Biết điều lắm đấy chứ, thưa ngài. Bằng chứng là Mỹ nó tranh nhà chúng tôi, giết vợ chúng tôi, ăn cướp của chúng tôi, chơi

lừa dối nước tôi, bắt chết các sĩ quan ưu tú của nước tôi rồi xin lỗi làng nhàng, chúng tôi có dám làm gì đâu. Chúng tôi ngoan ngoãn lắm. Mẹ kiếp, không có độc lập kinh tế nó khổ vậy đó. Vừa chống Cộng vừa đỡ đòn Mỹ tốn sức lao động phát thối mỡ.

Nhất nhì làm con mẹ gì

Nhật báo Sống lại vừa khoe mình «số rách» hơn báo đứng nhì cả chục ngàn số. Và, luôn thề, bọn Kha Trấn Á liệt kê số thư mỗi ngày nhận được của từng mục. Báo Sống hay khoe khoeo thấy mô. Thôi thì ông nhất là ông nọ, ông có chia lãi cho chúng tôi đâu mà cứ nói hoài khiến chúng tôi phát thối mỡ.

Tuần báo Con Ong ít khi khoe lắm. Chỉ tả oán thối. Nhưng lần này, xin khoe số thư của những người phụ trách.

NĂ CẦU: Mỗi tuần nhận được 3 vạn 9 nghìn cái thư chữ bới là đồ cu ly, má; dạy, vô giáo dục. Phần đông các thư đều ký tắt và nhận mình là dân biểu, nghị sĩ.

BẾP NHỎ: Mỗi tuần nhận được 6 ngàn thư nhờ dạy cách nấu bếp và đòi nợ vật.

THƯƠNG SINH: Mỗi tuần nhận được 8 ngàn thư chữ bới đã ăn quýt bánh cuốn, thịt bò khô và vay tiền quên trả.

THẬP THÀNH: Mỗi tuần nhận được 10 ngàn thư xin áo đi mưa.

MINH VÕ: Mỗi tuần nhận được 6.500 thư nhờ đạo đạt ý kiến với chính quyền xin mở lại cửa trường đua Phú Thọ.

Tuần báo Con Ong hách lắm chứ! Nhất nước ở cái chỗ xuất bản không đúng định kỳ. Hề vui thì ra, buồn thì thối. Đánh bạc thắng: không ra báo. Đánh bạc thua: không ra báo, Nô: không ra. Đói: không ra. Mài đi tán gái: không ra. Bây giờ mới ra. Vì... vì đã hết bị tống giề vào miệng. Cnu kỳ kiểm duyệt: đã quay tới đoạn... vất mẹ nó kéo đi!

Ông làm thật lắm chuyện

Ông Quản tượng Voi Trắng Trần văn Lâm thật... lắm chuyện. Khi người ta làm bạc thường sinh ra lắm chuyện khi không, ông phú linh một phát sang Ba Lê châu rĩa. Hồi xem, cả phái đoàn Mỹ lẫn phái đoàn Vem có đến xia gì thì ông Lâm những ngày ông ta ở Ba Lê không? Đờng ý là ông đờng tiền, cả đời chưa biết... Paris là gì, ông có quyền ra đi. Nhưng cái quyền ấy đã mất khi ông được hưởng quyền bắt khả xâm phạm. Ông đại diện cho chúng tôi, ông phải bành, phải đầu vô miệng hung hãn khi qua Paris thì hãy đi. Đờng này, sang đó, ông cầm như hén, xý rý, châu rĩa gọi là quan sát thì nhục quá, ông Trần văn Lâm ơi!

Cá nhân ông nhục thì mặc kệ ông. Khi đó, ông nghị sĩ Trần văn Lâm bị nhục, cá nhân tộc Giao Chi lấy làm một sự đau của mình lắm đó, ông a Liên danh Bạch Tượng của ông đến thời xuống đờ rồi. Một: Ông phò mã Trần Trung Dung chữ phú lít. Hai: Ông Trần văn Lâm... đi Tây. Ba: Ông Nguyễn Phương Yên bị khóa mồm từ 3 đến 10 ngày. Bốn: Bà Pauline Phan Nguyệt Minh... đi Mỹ.

Con Ong sắp bị con Kiến kiện

Nguồn tin Thờ Tả cho biết, tuần báo Con Ong sắp bị kiện. Thì cứ kiện đi, hỏi những con kiến của cuộc đời. Con Ong từ Tết đến giờ ra cách cạc, đang đói khứa Nay được đưa ra tòa là mừng, khỏi cần quảng cáo con mẹ gì sốt cả. Con Ong vốn là thứ trên rãng dưới xỉ líp. Rất may, nhờ có 30 luật sư tình nguyện cãi không công nên Con Ong dư sức theo kiện cả đời. 30 thầy cãi, mỗi thầy dành 5 phút tấn công... Kiến, tấn công cuộc đời sự nghiệp Kiến thì Kiến chỉ còn nước chết.

Chúng tôi lại đang chán đời, rất cần vào tù. Có kiện để đưa Con Ong vào Chí Hòa nời thì hãy nên kiện. Con chỉ đủ khả năng «tù treo», chúng tôi sẽ vén môi lên cười tỏ rõ. Cứ kiện đi. Thách đấy. Chưa kiện, Con Ong 8 trang. Kiện rồi, Con Ong 16 trang. Dĩ nhiên, chừng

lực sẽ tàn nhẫn hơn. Kiện đi, Xuân tóc đỏ của nghị trường!

Cáo lỗi cái gì

Tám giờ tối ngày 6-6, hình như, sau chương trình Nhạc Yêu Cầu, Tôi Hót và Nịnh bèn bật lên cây dứa ng' bóng mí ly số 9. Rồi có tiếng nói cần nhân cần nhân:

— Cáo lỗi!

— Cáo lỗi cái gì?

Một lát sau, có lời cô Khánh Linh:

— Chúng tôi xin thành thật cáo lỗi, vì lý do kỹ thuật, hôm nay không có chương trình Tiếng Nói Động Viên.

Khán giả phân rạn rằng Tôi Hót và Nịnh đã khinh thường khán giả. Mẹ kiếp, chúng nó coi nơi «thông tin, giáo dục và giải trí» như nhà... sấm ấy. Ăn nói bừa bãi đến nỗi khán giả nghe rõ cả tiếng cười vô duyên, tro trên. Nã Cầu bành vực cho Tôi Hót và nịnh đây. Đêm ấy, cô Khánh Linh «quét» phải ông Nguyễn đình Khánh. Ông này giả vờ giọng «em chã, em chã» của con trai bà Phó Đoan:

— «Quét» phải người ta đau thấy mô, cáo lỗi đi!

Cô Khánh Linh mới đáp:

— Sướng tề người, cáo lỗi cái gì?

Thưa quý vị, đó là vở kịch sẽ do ban đại kịch Vũ Đức Duy trình diễn nay mai. Vì lý do kỹ thuật. Tôi Hót và Nịnh quay trước một tí. Mong quý vị thông cảm giùm.

Quốc vụ Khanh Phan quang Đán đang muốn được chiêu hồi

Ông đốc Đán có số đỏ. Ông đang lặn dạn bên trời Mỹ mà ở Giao Chi người ta đã phong cho ông làm Quốc vụ Khanh kiêm Tổng trưởng Chiêu Hồi. Cao hứng thế nào, ông đốc Đán tuyên bố lảng nhãng khiến báo chí Sài Gòn phang ông những búa muốn văng cả cái răng vàng của ông ra. Nã Cầu được hân hạnh biết ông đốc Đán qua những lần mạn đàm với Khô Ngưu tiên sinh Phan khắc Sửu. Bởi lẽ đó, ông đốc Đán viết thư cho Nã Cầu hay, lúc này, ông buồn thấy mẹ, suốt ngày ca bài «Tung cánh chim tìm về tổ ấm...» Ông muốn được chúng ta... chiêu hồi ông về làm Chiêu Hồi sau khi đã trốn đại «bóc xẻ la bút».

Chương môn Thiểu Lâm Xá Lợi Tự Và cây thiên trượng

Chương môn thiểu làm Xá lợi Tự là cụ Mai Thọ Truyền đã đem cây thiên trượng về Giám Sát Viện để đập nát đầu rắn tham nhũng. Các nhà tu hành vốn ngại sát sinh. Không hiểu khi hung hăng vung cây thiên trượng, chương môn thiểu làm Xá Lợi có chùn tay không? Nã Cầu chỉ e, khi cây thiên trượng sắp đập xuống đầu con hổ mang, đập theo tiếng rống của Kim Mao Sư Vương là Tôn Trần văn Hương, chương môn Xá Lợi Tự lại để tiếng khóc nỏ nỏ, tí te của vợ con lủ rần thì nguy lắm đó. Hy vọng chương môn «pha» giùm một điều giờ rần và đánh nát rắn hết loài rắn, loài cây cáo của đất nước.

Những cây bút mới của Con Ong

Từ số tới, Con Ong nhất định cải tiến, ra đều đặn vì đã bãi bỏ kiểm duyệt. Con Ong tăng cường thêm những cây viết ba que, xô lá sau đây:

SỨC MÂY, tay viết «phim» cu ly nhất của nhật báo Sài Gòn Báo. Vì hẳn mà Sài Gòn Báo bị đóng cửa.

BÚT CHỈ, ngòi bút sắc nhọn, gai góc của tuần, báo Đại Đoàn Kết.

LINH KÍN, cùng với Bút Chỉ đã làm cho Nguyễn Khánh mất ăn mất ngủ, phải lên Đà Lạt xuống rầu.

Cùng với Thương Sinh, Nã Cầu, Thập Nguyên, Bếp Nhỏ, Dê Húc Càn, Cường Sinh, Lữ Bố, Mỏ Báo, Sức Voi, Sức Mây, Bút Chỉ, Linh Kín sẽ cố gắng hiến bạn đọc mỗi tuần một giờ chữ bới để xây dựng đất nước rất là đáng đồng cơm bát gạo.

HỘI - HÒA

Họa sư **VƯƠNG QUỐC ĐẠT** 17 năm kinh nghiệm Sư phạm chỉ dẫn. Nếu bạn nào có bằng Tư Tài II, Cử Nhân, hoặc trình độ Cao học, nên học Hội Hòa làm phương tiện xã giao, một bí quyết chính phục thù cảm thành cao nhất của người Trí thức khi cần xuất ngoại.

Các vị phụ huynh, nếu thường con, em, nên chọn cho 1 nghề hợp ý thích, để tương lai có 1 nghề cao đẹp bảo đảm. Trí, giàu, lớn, nhỏ, đều học được.

Độc đáo dạy **PHONG CẢNH** trên lâm sơn dã, vẽ bằng Dao, hay (Painting Knife) của Anh, Mỹ

Và dạy **Vẽ người**, hoặc **CHÂN DUNG** vẽ trên giấy, vải, nhưng, gấm, lụa. Ngoài ra, còn lớp Hí họa, Trang Trí và đủ môn Hòa Đong, tây, kim, cổ. Học phí 400 đồng mỗi tháng, mỗi tuần 9 giờ.

Cam đoan: Bảo đảm thành tài 100% hoặc miễn. Có khóa cấp tốc học tại nhà riêng. Hội Trường

Tương Lai số 531 bis, đường Lê Văn Duyệt, hoặc ở 89 đường Tô Hiến Thành, cạnh chợ Hòa Hưng, Saigon. Ghi tên Sáng, chiêu, tới, kể cả Chủ nhật. Khai giảng 12-2-68.

Chủ nhiệm NGUYỄN-VĂN-MINH
Chủ bút THƯƠNG SINH
Ngân phiếu đề tên NGUYỄN VĂN MINH
Thư từ, bài vở đề tên THƯƠNG SINH
In tại nhà in riêng CON ONG 101 Võ Tánh Sg